

Arrest

nr. 242 962 van 26 oktober 2020
in de zaak RvV x / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 november 2019 diende verzoekster een aanvraag in in functie van haar broer van Franse nationaliteit.

Op 4 mei 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.11.2019 werd ingediend door:

*Naam: B. Voornaam: S. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: [...]1977 Geboorteplaats: A.
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] KUURNE*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 19.11.2019 voor de tweede maal gezinshereniging aan met haar broer, zijnde BL, van Franse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ..."

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (xxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 21.02.2018 met uit- en inreisstempel waaruit blijkt dat ze Schengen inreisde op 09.12.2018 via Spanje*
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 22.03.2018, 12.04.2018, 11.05.2018, 11.06.2018, 11.07.2018, 12.08.2018, 12.09.2018, 18.10.2018, 16.11.2018*

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 14.12.2018, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 13.06.2019. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- 'certificat administratif n°(...) dd. 08.01.2020 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon sedert hun geboorte tot 1992 op het hetzelfde adres te 'Douar Asrir - Guelmin' woonachtig waren. Uit dit attest blijkt dat beiden in het verleden in Marokko op hetzelfde adres hebben gewoond; echter, dat betrokkenen als broer en zus ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1,2° dient aangetoond te worden.*

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 20.09.2006 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het

gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene in de periode 14.12.2018 - 13.06.2019 en opnieuw sedert 19.11.2019 officieel gedomicilieerd was/is op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat betrokkene onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene in de periode 14.12.2018 - 13.06.2019 en opnieuw sedert 19.11.2019 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 58 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Zij licht het eerste middel toe als volgt:

“Dat verzoekster op 19 november 2019 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° Vw. heeft ingediend.

Dat conform artikel 47/1, 2° Vw. als andere familieleden van een Unieburger worden beschouwd, de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat – met uitzondering van artikel 45 – de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 40bis Vw., van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw. De minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.

Voorts moeten overeenkomstig artikel 47/3, §2 Vw. de andere familieleden van een Unieburger bewijzen dat zij ten laste zijn van de Unieburger of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin bewezen worden met elk passend middel.

Dat verzoekster bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document mag aantonen dat Zij ten laste is van haar Franse broer of deel uitmaakt van zijn gezin, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

2.1.2.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie” zoals vermeld in artikel 47/1, 2° Vw., kan worden opgemerkt dat dit voornoemde artikel – niettegenstaande de bewoordingen niet geheel samenvallen – de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling heeft betrekking op de ‘andere familieleden van een Unieburger’ en luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 7 oktober 2016 (nr. 175.998) heeft gesteld dat de lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-

3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Küçükdeveci*, C-555/07, *Jurispr. blz. I-365*, punt 48; HvJ 13 november 1990, C- 106/89, *Marleasing*, par. 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

Dat het Hof van Justitie in zijn arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) geoordeeld heeft dat het familielid nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie dient aan te tonen en dit omwille van 'bijzondere feitelijke omstandigheden', zoals o.m. financiële afhankelijkheid en het 'behoren tot het huishouden'. Deze situatie van afhankelijkheid moet volgens het Hof bestaan in het land van herkomst, waaronder verstaan wordt de staat waarin het familielid verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Dat in casu artikel 47/1, 2° Vw. en artikel 58 Vreemdelingenbesluit geschonden werden, nu verzoekster duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat zij reeds ten laste was van haar broer op het ogenblik dat zij nog in Marokko verbleef én zij in haar land van herkomst tevens deel uitmaakte van het gezin van haar broer.

Dat verweerder dan ook onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met voornoemde artikelen tot de bestreden beslissing is gekomen en geen nauwkeurig onderzoek heeft gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoekster, zoals vereist in artikel 58 Vreemdelingenbesluit.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Immers, in de bestreden beslissing werd ten onrechte gesteld dat verzoekster niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat zij niet afdoende zou hebben aangetoond dat zij onvermogen en ten laste was van haar broer was op het ogenblik dat zij in Marokko verbleef of hij deel uitmaakte van het gezin van haar broer.

Dat verzoekster nochtans een document van de Marokkaanse autoriteiten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij en haar broer sedert hun geboorte en tot 1992 op hetzelfde adres in Marokko woonden, zodat verzoekster deel uitmaakte van het gezin van haar Franse broer.

Dat de bestreden beslissing evenwel opwerpt dat verzoekster en haar broer op hetzelfde adres woonden, doch verzoekster geen deel zou uitgemaakt hebben van het gezin van haar broer. Meer bepaald zouden zij beiden deel uitgemaakt hebben van het gezin van hun ouders.

Om deze reden besluit verweerder dat verzoekster geen deel uitmaakte van het gezin van haar broer.

Conform artikel 47/1 Vw. worden als andere familieleden van een Unieburger beschouwd de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Dat de Verblijfswet bijgevolg enkel voorziet dat het familielid 'deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger', zonder verdere nadere specificatie wat bedoeld wordt met 'deel uitmaken van een gezin'.

Aangezien verzoekster en haar broer jarenlang op hetzelfde adres hebben gewoond, is het onbetwistbaar dat verzoekster deel uitmaakte van het gezin van haar broer.

Dat de motivatie van verweerder, die stelt dat verzoekster en haar broer deel uitmaakten van het gezin van de ouders dan ook niet kan worden weerhouden, nu door verweerder geenszins werd aangetoond dat verzoekster niet (tevens) deel uitmaakte van het gezin van haar broer, temeer daar zij jarenlang op hetzelfde adres woonden, ook wanneer de broer reeds meerderjarig was en dus een eigen gezin vormde.

Het feit dat ook de ouders van verzoekster woonachtig waren op dit adres, doet niets af van het gegeven dat verzoekster en haar broer samenwoonden en zij bijgevolg deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger.

Dat verweerder dan ook een voorwaarde toevoegt aan de wet en een dergelijke motivatie dan ook niet kan weerhouden worden.

De bestreden beslissing houdt dan ook een schending in van artikel 47/1 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.1.4.

Dat verzoekster bovendien aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat zij in Marokko onvermogend is en zij afhankelijk was van de financiële steun van haar broer.

Zo heeft verzoekster onder meer attesten voorgelegd dat zij geen onroerende goederen in Marokko bezit en zij geen beroep in loondienst uitoefent, naast een verklaring van de lokale Marokkaanse overheden dat verzoekster onderhouden wordt door haar broer en diverse bewijzen van geldstortingen.

Dat verweerder met deze documenten echter ten onrechte geen rekening houdt en poneert dat het feit dat verzoekster en haar broer samenwoonden, niet zou aantonen dat verzoekster onvermogend en ten laste was van haar broer in het land van herkomst.

Met alle andere de attesten waaruit blijkt dat verzoekster geen inkomsten had in Marokko en geen onroerende goederen, wordt door verweerder geen rekening gehouden.

Verweerder motiveert zijn beslissing enkel op basis van de samenwoning van verzoekster en de referentiepersoon en geeft geen enkele motivering waarom de attesten van onvermogen van de Marokkaanse overheid niet kunnen worden weerhouden en/of waarom hiermee geen rekening kan gehouden worden.

Meer nog, verweerder verwijst in de bestreden beslissing zelfs niet meer naar deze stukken, doch werpt enkel op dat het reispaspoort van verzoekster en de bewijzen van geldstortingen reeds tijdens een eerdere aanvraag gezinshereniging werden voorgelegd en weerlegd werden.

Van de overige door verzoekster voorgelegde documenten wordt zelfs met geen woord gerept!

Dat er dan ook een sprake is van een schending van de motiveringsplicht en bovendien een schending van de zorgvuldigheidsplicht, nu duidelijk is dat door het negeren van bepaalde door verzoeker aangebrachte stukken, verweerder het dossier van verzoeker niet op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht.

In die zin kan verwezen worden naar de zorgvuldigheidsplicht waarbij dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te storten op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.5.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster onomstootbaar heeft aangetoond dat hij onvermogen was in Marokko, haar broer haar ettelijke sommen geld overmaakte waarmee zij kon overleven en zij bovendien ook deel uitmaakte van het gezin van haar broer, zodat genoegzaam werd bewezen dat verzoekster onvermogen was in het land van herkomst en ten laste was van haar Franse broer én tevens deel uitmaakte van zijn gezin.

Dat hiertoe diverse documenten werden voorgelegd.

Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van deze documenten bij de aanvraag gezinshereniging van een ander familielid van een Unieburger.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoekster beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen".

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren

rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoekster voorgelegde dan ook aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook onredelijk is waar gesteld wordt dat door verzoekster niet werd aangetoond dat zij ten laste was van de referentiepersoon en/of zij niet samenwoonde met de referentiepersoon op het ogenblik dat zij nog in Marokko verbleef.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

Na een theoretische uiteenzetting over de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, van de rechtspraak van het Hof van Justitie over het ten laste zijn en aangaande de situatie van “andere familieleden” van een unieburger stelt verzoekster dat zij wel degelijk duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat zij reeds ten laste was van haar broer op het ogenblik dat zij nog in Marokko verbleef en zij in haar herkomstland reeds deel uitmaakte van het gezin van haar broer. Verzoekster wijst op het document van de Marokkaanse autoriteiten waaruit blijkt dat zij en haar broer tot 1991 op hetzelfde adres in Marokko woonden zodat ze deel uitmaakte van het gezin van haar broer. Verzoekster kan zich niet vinden in het motief dat zij samen met haar broer deel uitmaakte van het gezin van hun ouders. Ze citeert artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en stipt aan dat enkel is voorzien dat het familielid “deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger”, zonder verdere specificatie. Gezien zij en haar broer jarenlang op hetzelfde adres hebben verbleven, is het volgens verzoekster onbetwistbaar dat ze deel uitmaakte van het gezin van haar broer. Verzoekster betwist niet dat zij en haar broer deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, maar stelt dat de gemachtigde niet aantoont dat zij niet tevens deel uitmaakte van het gezin van haar broer, des te meer nu dit ook het geval was na de meerderjarigheid van haar broer. Het feit dat ook hun ouders daar woonachtig waren, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekster en haar broer samenwoonden en zij dus deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger. Volgens verzoekster voegt de gemachtigde een voorwaarde toe aan de wet, zodat dit een schending inhoudt van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

In het volgende onderdeel van het eerste middel stelt verzoekster dat zij aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat zij in Marokko onvermogen is en afhankelijk was van de financiële steun van haar broer. Zij wijst op diverse attesten van de Marokkaanse overheid, waaruit volgens haar blijkt dat zij geen inkomsten had, dat ze geen beroep in loondienst uitoefende en dat zij werd onderhouden door haar broer. Er liggen ook bewijzen van geldstortingen voor. Volgens verzoekster heeft de gemachtigde met deze documenten ten onrechte geen rekening gehouden en heeft hij ook geen rekening gehouden met de attesten van de Marokkaanse overheid waaruit blijkt dat ze geen inkomsten heeft en geen onroerende goederen in Marokko. De gemachtigde heeft zelfs niet verwezen naar die stukken, maar stelt enkel dat het paspoort en de bewijzen van geldstortingen reeds bij een eerdere aanvraag gezinshereniging werden voorgelegd en weerlegd. Volgens verzoekster maakt dit een schending uit van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het volgende onderdeel van het eerste middel voert verzoekster aan dat zij onomstootbaar heeft aangetoond onvermogen te zijn in Marokko en haar broer haar ettelijke sommen geld overmaakte waarmee zij kon overleven. Zij stelt dat genoegzaam is bewezen dat zij onvermogen was en ten laste van haar broer en zij deel uitmaakte van zijn gezin.

Zij stelt dienaangaande stukken te hebben voorgelegd en wijst op de rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie dat het “ten laste zijn” met ieder passend middel mag worden aangetoond. Verder citeert verzoekster ook uit de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG). Zij benadrukt daarin de passage die betrekking heeft op het bewijs van de afhankelijkheid waarbij is gesteld dat de betrokken familieleden hun afhankelijkheid ook kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat afgegeven door de bevoegde autoriteit van het herkomstland en dat indien zij die kunnen aantonen, het gastland niet mag weigeren de rechten te erkennen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3°[...].”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit de voorgaande bepalingen blijkt dat op grond van de Vreemdelingenwet slechts een verblijfsrecht aan verzoekster kan worden toegekend indien zij aannemelijk maakt dat zij ten laste is van haar Franse broer of dat zij deel uitmaakt van zijn gezin.

Zoals verzoekster zelf uiteenzet, zijn de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 3, lid 2 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Europese Unie en hun familieleden (hierna: de Richtlijn vrij verkeer). Dienaangaande heeft het Hof van Justitie in een arrest van 5 september 2012, Secretary of State for the Home Department t. Rahman, C-83/11 enkele krijtlijnen uiteengezet.

Zo stelt het Hof onder meer:

“37

In dit verband zij eraan herinnerd dat, zoals in het antwoord op de eerste en de tweede vraag is uiteengezet, de lidstaten over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikken wat de omstandigheden betreft die in aanmerking moeten worden genomen bij het onderzoek van de aanvragen tot binnenkomst en tot verblijf die zijn ingediend door de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde familieleden van een burger van de Unie.

38

Zoals de advocaat-generaal in punt 105 van zijn conclusie heeft opgemerkt, mogen de lidstaten in het kader van de uitoefening van deze beoordelingsmarge in hun wetgeving bijzondere voorwaarden stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, met name om te verzekeren dat deze situatie van

afhankelijkheid reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland.”

En in het dictum:

“Als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Uit het voorgaande blijkt, zoals verzoekster zelf stelt, dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan volgens het Hof in het land van herkomst, waaronder wordt verstaan de staat waarin het familielid verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. De nauwe en duurzame familiebanden betreffen 'bijzondere feitelijke omstandigheden' zoals o.m. financiële afhankelijkheid of het 'behoren tot het huishouden'. Verder benadrukt het Hof van Justitie ook dat de lidstaten over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikken wat de omstandigheden betreft die in aanmerking moeten worden genomen bij het onderzoek van de aanvragen tot binnenkomst en tot verblijf die zijn ingediend door deze "andere" familieleden.

Volgens de gemachtigde heeft verzoekster niet afdoende aangetoond ten laste te zijn van haar broer en dit van in het land van herkomst, noch heeft zij aangetoond deel uit te maken van het gezin. Verzoekster betwist dit.

In het eerste onderdeel verwijst verzoekster naar het stuk van de Marokkaanse overheid waaruit blijkt dat zij en haar broer sedert hun geboorte tot 1992 op hetzelfde adres in Marokko woonden. Verzoekster volgt de gemachtigde niet dat hiermee enkel is aangetoond dat zij en haar broer deel uitmaakten van het gezin van de ouders, doch niet dat verzoekster deel uitmaakte van het gezin van haar broer. Verzoekster erkent wel dat de ouders eveneens op dat adres woonachtig waren, doch meent dat dit niet uitsluit dat verzoekster ook deel uitmaakte van het gezin van haar broer.

De Raad is van oordeel dat de gemachtigde met zijn standpunt noch artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, noch de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden. Uit het stuk van de Marokkaanse overheid blijkt inderdaad maar een samenwonen op hetzelfde adres in Marokko tot 1992. In 1992 was verzoekster amper 15 jaar. Het is in een dergelijke context niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat verzoekster toen gezamenlijk met haar broer deel uitmaakte van het gezin van hun ouders, zeker nu verzoekster niet betwist dat ook de ouders woonachtig waren op hetzelfde adres. Zoals verweerder in de nota terecht aanstipt, blijkt uit het samenwonen als broers en zussen in de ouderlijke woning in principe slechts een relatie van afhankelijkheid ten aanzien van de ouders, maar niet ten aanzien van elkaar. Er zijn geen elementen in casu die doen vermoeden dat dit een verkeerde interpretatie zou zijn. Door vast te stellen dat verzoekster deel uitmaakt van het gezin van haar ouders en dus niet van het gezin van de referentiepersoon heeft de gemachtigde geen voorwaarde toegevoegd aan de wet. Ten overvloede wordt niet betwist dat de referentiepersoon, zijnde de broer reeds in België verbleef sedert 20 september 2006 en dat verzoekster pas een eerste aanvraag in functie van haar broer heeft ingediend op 14 december 2018. Er blijkt hieruit dat het eventueel deel uitmaken van hetzelfde gezin reeds zeer lang was verbroken alvorens de referentiepersoon naar België is gekomen en nog veel langer geleden was verbroken alvorens verzoekster haar eerste aanvraag om gezinshereniging in functie van haar broer heeft ingediend.

In de twee volgende onderdelen van het eerste middel tracht verzoekster te weerleggen dat zij niet op afdoende wijze haar onvermogen en afhankelijkheid van haar broer heeft aangetoond. Verzoekster wijst op de geldstortingen en op diverse attesten van de Marokkaanse overheid, waaruit volgens haar blijkt dat zij geen inkomsten had, dat ze geen beroep in loondienst uitoefende en dat zij werd onderhouden door haar broer. Waar verzoekster stelt dat de gemachtigde met deze documenten geen rekening gehouden heeft, kan de Raad niet volgen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster naar aanleiding van de huidige aanvraag haar reispaspoort heeft voorgelegd, bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan verzoekster, bewijzen van verwantschap (geboorteaktes en verwantschapsattest) en het stuk van de lokale Marokkaanse autoriteiten waarin wordt verklaard dat verzoekster en haar broer sedert hun geboorte en tot 1992 op hetzelfde adres woonden. Op al deze stukken is de gemachtigde uitdrukkelijk ingegaan, behalve op de stukken aangaande de verwantschap, maar die wordt niet betwist. Verder heeft de gemachtigde uitdrukkelijk verwezen naar de bijlage 20 van 13 juni 2019 en heeft hij gesteld dat hier dienstig naar kan verwezen worden. De Raad volgt inderdaad

dat het de gemachtigde is toegestaan naar een eerdere beslissing te verwijzen die genomen werd ten aanzien van een gezinsherenigingsaanvraag aangaande dezelfde actoren. Er blijkt uit het administratief dossier dat die beslissing van 13 juni 2019 aan verzoekster werd ter kennis gebracht op 17 juni 2019. Bijgevolg zijn deze motieven gekend aan verzoekster en had verzoekster dus de mogelijkheid om tegen die beslissing beroep in te dienen bij de Raad, hetgeen zij evenwel heeft nagelaten. Deze beslissing is dan ook definitief in het rechtsverkeer. In die beslissing leest de Raad aangaande het attest van de lokale Marokkaanse overheden waarin wordt gesteld dat verzoekster geen beroep in loondienst uitoefent, dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het kader van haar visumaanvraag kort verblijf van 15 november 2018 tegenover de Franse autoriteiten heeft verklaard wel economisch actief te zijn, nl. als handelaar. Het feit dat ze niet actief was in loondienst, houdt dan ook niet in dat ze onvermogen is. Wat betreft de geldstortingen heeft de gemachtigde in die beslissing gemotiveerd dat deze stortingen eerder beperkt zijn en dat uit het geheel aan beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat verzoekster aangewezen was op die bedragen om in haar levensonderhoud te voorzien. Ook aangaande het attest van 23 november 2018 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat verzoekster ten laste wordt genomen door haar broer, motiveerde de gemachtigde. Hij stelt dat uit het attest niet blijkt op basis van welke gegevens werd vastgesteld dat verzoekster ten laste wordt genomen door haar broer. Ook met het kadastraal attest van 3 december 2018 waaruit blijkt dat verzoekster op die datum geen onroerende goederen bezat in G., heeft de gemachtigde uitdrukkelijk rekening gehouden. Hieruit blijkt dat de gemachtigde met de door verzoekster aangehaalde stukken heeft rekening gehouden. Het feit dat hij niet uitdrukkelijk naar al deze stukken afzonderlijk in de huidige bestreden beslissing heeft verwezen, doet geen afbreuk aan de verwijzing naar de bijlage 20 van 13 juni 2019 waarvan hij op redelijke wijze stelt dat hiernaar dienstig kan worden verwezen. Zoals supra gezegd, kwam het verzoekster toe deze beslissing bij de Raad aan te vechten, nu blijkt dat zij hiervan kennis heeft gekregen op 17 juni 2019. Waar verzoekster stelt dat blijkt dat haar broer "ettelijke sommen" heeft overgemaakt aan haar, meent de Raad ten overvloede dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat die bedragen eerder beperkt waren.

Waar verzoekster in het laatste onderdeel van het eerste middel nog hamert op het feit dat de bewijsvoering van het ten laste zijn van de unieburger een vrije bewijsvoering betreft, dat dit dus met elk passend middel kan aangetoond worden en dat het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid met een ander document wordt aangetoond, kan de Raad volgen. Dit wordt niet betwist maar houdt evenwel niet in dat de elementen die verzoekster heeft voorgelegd bijgevolg ook per definitie moeten volstaan om het ten laste zijn aan te tonen. De Raad is van oordeel dat de gemachtigde niet op onzorgvuldige, noch kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat de voorgelegde attesten niet afdoende aantonen dat verzoekster ten laste is van haar broer en dit van in het herkomstland. Verder preciseert verzoekster ook niet met welk ander document dan die van de bevoegde autoriteiten van Marokko, in casu geen rekening werd gehouden.

De Raad neemt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan.

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoekster licht het tweede middel toe als volgt:

"Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster is de zus van de Franse referentiepersoon en woonde in Marokko samen met haar broer. Bovendien woont verzoekster sinds 2018 samen met haar broer in België, zodat er zonder enige twijfel sprake is van een familie.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoekster de zus is van de referentiepersoon, zij in België samenwoont met haar broer, zij in Marokko op hetzelfde adres woonden, haar broer verzoekster geld overmaakte en haar volledig onderhield.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden."

In het tweede middel wijst verzoekster op het bepaalde in artikel 22 van de grondwet en artikel 8 van het EVRM. Na een theoretische toelichting, stelt verzoekster dat zij de zus is van haar Franse broer en met hem samenwoonde in Marokko. Ze wonen sedert 2018 ook samen in België, zodat er zonder twijfel sprake is van een familieleven. Volgens verzoekster is bijgevolg de volgende stap of er sprake is van inmenging in het privé- en/of familieleven. Ze stelt dat er in casu sprake is van een eerste toelating en er dus veeleer moet onderzocht worden of er sprake is van een positieve verplichting voor de lidstaat om het recht op het gezinsleven te handhaven. Volgens verzoekster blijkt uit de fair balance toets dat er geen gegronde redenen zijn om een gezinshereniging te weigeren nu niet betwist is dat ze de zus is van de referentiepersoon, dat zij met haar broer samenwoont, zij in Marokko op hetzelfde adres woonden en haar broer haar geld overmaakte en volledig onderhield. Verzoekster meent dan ook dat artikel 22 van de grondwet en artikel 8 van het EVRM geschonden zijn.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt wel in de eerste plaats het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

In casu blijkt uit de bespreking van het eerste middel dat door de gemachtigde niet wordt aangenomen dat verzoekster ten laste is van de referentiepersoon, haar broer en dat de Raad geen onwettigheid dienaangaande heeft kunnen vaststellen. Er werd met andere woorden niet aangenomen dat verzoekster afhankelijk is van de steun van haar broer om in haar levensonderhoud te voorzien. In een dergelijke situatie ligt ook geen beschermingswaardig gezins- of familieleven voor in de zin van artikel 8 van het EVRM. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt immers dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen meerderjarige verwanten. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en

meerderjarige kinderen of tussen meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). In casu worden geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangenomen, zodat ook geen beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt aangenomen. In een dergelijke situatie diende de gemachtigde dan ook niet over te gaan tot een fair balance toets.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Daargelaten de vraag of verzoekster zich rechtstreeks kan beroepen op artikel 22 van de Grondwet is de Raad van oordeel dat deze bepaling in elk geval geen ruimere bescherming biedt dan artikel 8 van het EVRM, zodat ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet wordt aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

In het derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 52, § 4, 5e lid van het Vreemdelingenbesluit, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht het derde middel toe als volgt:

“2.3.1.

Dat de bestreden beslissing tevens het bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten : “aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis art. 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 : legaal verblijf in België is verstreken”.

Evenwel wordt slechts een zeer summiere motivering gegeven betreffende het bevel. Er wordt enerzijds slechts vermeld dat het legaal verblijf van verzoekster zou verstreken zijn, reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Anderzijds wordt gesteld dat verzoekster niet zou behoren tot het kerngezin van de referentiepersoon en van aar als volwassen persoon mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst.

De bestreden beslissing somt de motieven op waarom het verblijf wordt geweigerd, maar laat na dit grondig te doen voor het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

2.3.2.

Bovendien verwijst de bestreden beslissing in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. ”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Hieruit blijkt dat in hoofde van verweerder een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, diende verweerder in casu te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten absoluut noodzakelijk diende verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten grondig te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 52, §4, 5e lid van het KB dit voorziet, waardoor een vernietiging zich opdringt.

2.3.3.

Voorheen heeft de Raad van State bij arrest dd. 19 juli 2012, nr. 220.340 het volgende geoordeeld :

“6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel, terwijl de verweerder in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt :

‘Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20 , dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken’.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord ‘desgevallend’ wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt “beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten”. De verwijzing naar de voetnoot “de nodige vermeldingen doorhalen” staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

Ook de verwijzing naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, zoals het gold vóór de inwerkingtreding van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit, is niet dienstig ter staving van de stelling van de verzoekende partij. Die bepaling betrof de EG-vreemdeling zelf en niet zijn familielid, zoals te dezen. Bovendien was artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing reeds gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 en is die bepaling inmiddels zelfs opgeheven.

De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit geeft, is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid, was gesteund als volgt :

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54 §4, vijfde lid, van het Vreemdelingebesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingebesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingebetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond".

2.3.4.

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee arresten van 25 april 2013 (nr. 101.637 en nr. 101.636) het volgende geoordeeld :

"Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

(...) De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. (...) De Raad kan alleen maar herhalen, 'Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur' (I. Opdebeek en A. Coolsaet, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Ten overvloede, indien aangenomen dient te worden dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

(...) Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid, dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet dit vereist, quod non. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtsvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 1(februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 52,§4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Een eventuele gegrondheid van het overblijvende onderdeel van het middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt dit niet besproken".

Tenslotte heeft de Raad van State beslist dat indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, er een motivering vereist is die losstaat van de motivering voor de weigering van het verblijf (RvS, 14 juni 2016, nr. 235.050).

Aangezien er in casu slechts een zeer beperkte motivering wordt gegeven voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, die zich overigens beperkt tot het stellen dat verzoekster niet behoort tot het kerngezin van de referentiepersoon en zij als volwassene een eigen leven kan opbouwen in het land van herkomst, is er in casu sprake van een schending van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 52, §4, 5e lid Verbljfsbesluit.

Verweerder is immers niet overgegaan tot een onderzoek van de individuele familiale situatie van verzoekster, die opnieuw samenwoont met haar broer en wiens broer haar in Marokko heeft onderhouden. Verzoekster behoort dan ook wel degelijk tot het kerngezin van de referentiepersoon.

2.3.5.

Tenslotte was verweerder ook verplicht om conform artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd werd op grond van artikel 7, §1, 2° Vw., nl. dat het legaal verblijf van verzoekster zou verstreken zijn.

Hierbij werd opgemerkt dat verzoekster niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon behoort en van haar als volwassen persoon mag verwacht worden dat zij ook een leven kan verderzetten in het land van herkomst.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met de individuele familiale toestand van verzoekster bij het afleveren van dit bevel.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw., evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en dient vernietigd te worden.”

Het derde middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Volgens verzoekster somt de bestreden beslissing wel de motieven op waarom het verblijf wordt geweigerd, maar zou de gemachtigde dit niet grondig doen voor het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

Verzoekster doet een uitgebreid betoog over het feit dat er in hoofde van de gemachtigde bij het al dan niet opleggen van het bevel een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat. Volgens verzoekster heeft de gemachtigde niet gepreciseerd waarom het opleggen van een bevel noodzakelijk was. Verzoekster citeert uitgebreid uit een arrest van de Raad van State dat betrekking had op de interpretatie van het woord “desgevallend” in artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit. De Raad van State concludeerde dat de Raad op wettige wijze had vastgesteld dat de beslissing (bijlage 20) een motivering moet bevatten voor het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Vervolgens citeert verzoekster nog uit rechtspraak van de Raad in dezelfde zin. Verzoekster meent dat aangezien er in casu maar sprake is van een zeer beperkte motivering voor het afleveren van het bevel, er sprake is van een schending van de motiveringsplicht en van artikel 52, § 4, 5° lid van het Vreemdelingenbesluit. Volgens verzoekster is de gemachtigde immers niet overgegaan tot een onderzoek van haar individuele situatie, nu zij samenwoont met haar broer, die haar in Marokko ook heeft onderhouden en zij dus tot zijn kerngezin behoort. Verder wijst verzoekster op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoekster is het bevel thans “enkel” gemotiveerd op grond van artikel 7, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Ze erkent dat er verder wordt gemotiveerd dat niet blijkt dat zij behoort tot het originele kerngezin van de referentiepersoon en dat van haar als volwassen persoon kan verwacht worden dat zij haar leven kan verderzetten in het herkomstland. Volgens verzoekster blijkt hieruit niet dat de gemachtigde voldoende met haar familiale toestand heeft

rekening gehouden. Verzoekster leest hierin een schending van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel.

De Raad volgt verzoekster dat het de gemachtigde toekomt om afdoende te motiveren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd en dit in rechte en in feite en dat deze motivering losstaat van de motivering voor de weigering van verblijf. De gemachtigde dient daarbij te motiveren in rechte en in feite en dient daarbij rekening te houden met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, hetgeen zowel uit de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet als uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt. De Raad is evenwel van oordeel dat de gemachtigde dit in casu ook op zorgvuldige wijze heeft gedaan en er geen sprake is van slechts een zeer beperkte motivering. In casu heeft de gemachtigde gewezen op de rechtsgrond, nl. artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en heeft hij in feite gemotiveerd dat het legaal verblijf van verzoekster in België is verstreken. Hij heeft daarnaast ook uitdrukkelijk gemotiveerd over het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, nl. over het gezins- en familieleven, over de gezondheidstoestand en over het hoger belang van het kind. Verzoekster betwist niet dat er geen sprake is van minderjarige kinderen, noch dat er geen medische problematiek bestaat. Verder gaat de gemachtigde nogmaals uitgebreid in op het gezins- en familieleven door te stellen dat verzoekster niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon behoort en door te motiveren dat geen afhankelijkheidsverhouding wordt aangenomen tussen verzoekster en de referentiepersoon of overige gezinsleden. Zoals supra reeds gesteld, volgt de Raad dit standpunt van de gemachtigde. De Raad is van oordeel dat hieruit wel degelijk op afdoende wijze blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de individuele familiale toestand van verzoekster.

Een schending van de motiveringsplicht, van artikel 52, § 4, 5° van het Vreemdelingenbesluit, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Verder heeft verzoekster ook niet toegelicht op welke wijze de bestreden beslissing artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet zou schenden, dat overigens van toepassing is op inreisverboden, hetgeen thans niet aan de orde is, zodat dit onderdeel van het derde middel onontvankelijk is.

Het derde middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES